

Сценарій проведення виховного заходу на тему:

«Лінії життя моєї Батьківщини»

Розробила: Кірей Ю.В., викладач української мови та літератури

ДНЗ «Мелітопольський професійний аграрний ліцей»

Ведуча.

Ми раді вас вітати у нашій світлиці

І дарувати хліб із золота-пшениці,

Щоб хліб святий був на столі,

Щасливі були люди в місті й селі.

Серця в нас сповнені любов'ю, миром,

Бажаю, щоб зустріч була щирою.

(Дарують хліб)

Ведуча: Сьогодні ми поведемо мову про найдорожче серцю кожної людини. Нехай тему нашої розмови вам підкажуть рядки вірша Ліни Костенко. *(відеозапис)*

Буває часом сліпну від краси,

Спиняюся, не тямлю, що за диво —

Оці степи, це небо, ці ліси —

Усе так гарно, чисто, незрадливо.

Усе як є — дорога, явори,

Усе моє — все зветься Україна.

(Пісня «Моя Батьківщина»).

Ведуча: Шановні гості! Наш захід *присвячений лініям життя моєї Батьківщини.*

Батьківщина – це найдорожче і найсвітліше місце на Землі й у нашому серці, все те, що ми любимо і шануємо. Кожна людина живе у своєму селі чи місті, із цих маленьких куточків складається велика Батьківщина – моя Україна.

Ведуча: перша лінія життя – це «Козацька слава»

Ведуча :Збереглася давня легенда ще козацьких часів: коли на країну нападали вороги зі сходу і заходу, півдня і півночі, коли в нерівних боях полягли кращі захисники народу, на велику раду зібралися старі вожді, наймудріші книжники, сліпі кобзарі.

"Що чинити далі? – з болем і розпачем запитували вони. – Розбиті наші останні полки,

захоплені ворогами останні фортеці...” І тоді піднялися найдревніші із кобзарів:

- Неправда, - сказали вони, - останній полк ніколи не може бути розгромлений, остання фортеця ніколи не здається! Бо це те, що в душі кожного: наша дума, наша пісня, прадавні звичаї і традиції. Їх можна віддати лише добровільно – але ми не віддамо, бо ми народ одвічний, потужний і життєдайний. Биті, знекровлені, палені й топтані, ми знову піднінемося з руїн, із попелу, і знову воскреснемо, розквітнемо, забуємо!..

І справдилися пророчі слова того кобзаря.

Горнуй до тебе, Україно

Горнуй до тебе, Україно.

Як син до матері горнуй

За тебе, рідна і єдина

Щодня я Богові молуюсь.

Молуюсь за тебе, Україно,

І свої сили віддаю,

Щоб відродити із руїни

Наш дух і славу бойову.

Очистимо усі джерела,

Дніпро-Славутич оживе,

І заспіваєм: „Ще не вмерла

Україна наша і не вмере”.

Минали роки, століття... Аж з давніх-давен і до сьогодні злинули у небо синьо-жовті знамена, а з мільйонів сердець вирвалось на волю жадане: "Ще не вмерла Україна”.

Звучить Державний гімн України „Ще не вмерла Україна”

Ведуча: Вже скільки закривавлених століть

Тебе, Вкраїно, імені лишали...

Тож встаньмо, браття, в цю урочу мить.

Внесіте прапор вільної Держави!

Степів таврійських і карпатських гір

З'єднався колір синій і жовтавий.
Гей, недругам усім наперекір –
Внесіте прапор вільної Держави!
Ганьбив наш прапор зловорожий гнів,
Його полотна в попелі лежали...
Але він знов, як день новий розцвів:
Внесіте прапор вільної Держави!
Повірмо в те, що нас вже не збороти,
І долучаймось до добра і слави.
Хай будуть з нами Правда і Господь –
Внесіте прапор вільної Держави!
(Хлопці з прапорами)

Ведуча: Вже біжать по полю коні
До села, що в гаю-лоні
Розстелилось на припоні...
Б'ють копитами пшеницю -
Стиглу, ярову пашницю,
Що не вродить більше так!..
Розсівають в полі мак...
Враз блиснула рідна криця!
Й там, де чистая криниця,
Вийшло військо козаків -
Запорізьких орлів.
Ставши міцною стіною
Й боронившись у двобою,
І поклавши головою,
Дехто впав у цім бою -
Захистив сім'ю свою.
Не забудьмо ж ми козачу
Вічну славу й вірну вдачу!
Запорожці рятували рідні села

І звільняли наших предків від навали...

Не забудьмо ж міцну силу,

Не забудьмо ж вічну славу,

Щоб даремно не пропали, В наших душах не згасали!

(Танок козаків)

Ведуча Пам'ять – одна із найцікавіших властивостей людини. Так, як не можна забувати своїх батьків, так не можна забувати свій народ та його історію.

Так, як не можна забувати своїх рідних, близьких ні в хвилини радості, ні в години печалі, так не можна забувати землі нашої, бо це першооснова. З неї ми вийшли, до неї ми прийдемо. Людина не може називатися людиною, якщо вона не має ні мови, ні пісні, ні пам'яті, ні землі, ні роду. Пам'ятаймо про це.

Ведуча: У серці українського народу завжди є пісня — весела чи журлива, жартівлива чи сумна. У ній передаємо свій настрій, свою любов до рідного краю, до своєї землі. У піснях виражаємо найщиріші почуття, які йдуть в одній лінії з життям народу.

Учень

Коли пісні мого краю

Пливуть у рідних голосах,

Мені здається, що збираю

Цілющі трави я в лугах.

В піснях — дівоча світла туга

І вільний помах косаря,

В них юність виникає друга,

Висока світиться зоря.

Ведуча:

Любов до рідного краю, мови починається з пісні. В ній — материнська ласка і любов, світ добра, краси, справедливості та затишне тепло рідної домівки.

(Пісня «Рідна хата»)

Ведуча: Коли поет Микола Сингаївський, будучи в Парижі зі студентами, був здивований коли побачив на клумбі , у самому серці Франції такі рідні, такі знайомі йому квіти – “Чорнобривці”. Вони нагадали йому про хату на житомирщині і маму, яка сидить в квітучих чорнобривцях. Одразу по приїзду додому сама пособі й народилася ця пісня. За словами автора , пісня мала понад 10 варіантів . Музику до слів написав композитор Володимир Верменич . Першим виконавцем у 1960 році став Костянтин Огнєвий . Серед інших виконавців можемо назвати Дмитра Гнатюка , Еріку, Віктора Павліка , Віталія Козловського , Таїсію Повалій.

Звучить пісня: «Чорнобривці»

Ведуча: Кожна пісня – це поетичний і музичний шедевр, що виховував цілі покоління, формував естетичний смак. На піснях ми вчимося, на піснях світ пізнє нас.

В українській пісенній скарбниці залишилися голоси Дмитра Гнатюка, Назарія Яремчука, Василя Зінкевича, Ніни Матвієнко

На екрані демонструються фотографії співаків.

Скільки їх цих мелодійних самоцвітів? Науковці доводять – 300 тисяч. В ЮНЕСКО зібрана фонотека народних пісень країн усього світу. Україна знаходиться на першому місці. В її фонді зберігається 15,5 тисяч народних мелодій.

Доля українського народу має багато трагічних переплетінь. Його сини та дочки в силу обставин були змушені покинути рідну землю. Але пам’яттю, яка пов’язує їх з батьківщиною є пісня.

Врешті народ співає пісні, щоб не забути мову, свою родину, своє коріння. Квітка Цісик.

Її голос розквіт далеко від батьківщини. Вона, донька українських емігрантів і народилася в Квінті Нью-Йорк. Любов до української пісні прийшла від серця. Дати концерти на Україні, як вона мріяла їй не судилось. В 1998 році вона померла . Квітка встигла випустити два диска «Пісні з України» , до якого увійшла славнозвісна пісня «Два кольори».

Звучить запис пісні в її виконанні «Два кольори».

Ведуча: Хочеться вірити, що народ, який піднімається з колін історії, встане на повний зріст, розправить свої крила і залунає наша українська пісня і попливе її дзвін далеко, далеко над землею.

Сторінка «Народні обереги» (слайди)

Ведуча: Ось ми перегортаємо наступну сторінку українського народу й поговоримо про обереги. Народним символом українців є батьківська хата і святий хліб, вишитий рушник і материнська пісня, верба і калина, і хрещатий барвінок, дивовижна писанка, і вірний своєму краю лелека. Всі вони — наші давні і добрі обереги.

Народний оберіг — це предмет, що має чудодійну силу й приносить його власникові щастя, удачу, оберігає від небезпеки. Оберегами в українців найчастіше є вишиті рушники, сорочки й образи святих.

Обереги мої українські,
Ви прийшли з давнини в майбуття.
Рушники й сорочки материнські
Поруч з нами ідуть у життя.
Нам любов'ю серця зігрівають —
Доброта і тепло в них завжди.
Вони святість і відданість мають.
Захищають від лиха й біди.
Й образі, що на стінах у хаті,
Наставляють на істинну путь.
Українці, душею багаті,
Крізь віки у майбутнє ідуть.

Ведуча:

Мати, проводжаючи в дорогу свого сина чи доньку, дарує вишитий рушник на щастя й на долю. Такий самий рушник стелять під ноги молодим, щоб довгою і щасливою була їхня життєва стежина.

Учень

Я чую мами пісню колискову,
Хоч йдуть невпинно зграєю роки...
А на стіні у хаті, як підкови,
Як крила птахів – білі рушники.
Ті рушники у хаті – наче диво,

Вони з стіни до мене гомонять.

Із ними в хаті затишно й красиво, –

Неначе в душу зграями летять...

Учень

Вишивала мама синіми ниткам, —

зацвіли волошки буйно між житами.

Узяла матуся червоненьку нитку, —

запалали маки у пшениці влітку.

Оберіг-сорочку вишила для сина.

Візерунком стали квіти України:

маки та волошки, мальви біля хати.

Долю для дитини вишивала мати.

(Пісня «Про рушник»)

Сторінка «Українська мова - диво калинове» (слайди)

Ведуча: Знання мови народу, серед якого живеш – ознака культурної освіченої людини, знання рідної мови – священний обов'язок кожного.

Прослухайте гумореску П.Глазового «Кухлик»

Дід приїхав із села,

Ходить по столиці,

Має гроші — не мина

Жодної крамниці.

Попросив він: —

Покажіть Кухлик той, що з краю.

Продавщиця: —

Што? Чево? Я не розумію.

— Люба, кухлик покажіть.

Той, що збоку смужка.

— Дакакой же кухлик здесь,

Селі ето кружка?

Дід у руки кухлик взяв
І насупив брови.
— На Україні живе
Й не знає мови...
Продавщиця теж була
Гостра та бідова.
— У мене єсть свой язык.
Ні к чемумне мова.
І сказав їй мудрий дід:
— Цим пишатися не слід,
Бо якраз така біда
В моєї корови:
Має, бідна, языка
І не знає мови.

Ведуча: В умовах незалежності нашої держави мова, хоч не без труднощів, поступово займає гідне місце в суспільстві. У Декларації про державний суверенітет України зазначається, що Україна забезпечує національно-культурне відродження українського народу, його історичної свідомості і традицій. Водночас право на національно-культурний розвиток гарантується представникам усіх національностей, які проживають на території нашої держави.

Учень:

У дитячому серці жила Україна –
Материнські веселі і журні пісні,
Та за мову мужицьку не раз на коліна
Довелося у школі ставати мені.
Непокривлену душу хотіли зламати,
Та ламалися тільки болючі кії.
Наді мною ночами відплакала мати,
Я не зрікся ні мови, ні пісні її.
І померла в гризоті вона молодою,
Залишився назавжди без матері я,

Та не був ні хвилини в житті сиротою,
Бо вела мене далі Україна моя!

Ведуча: Наче квітка, українська мова, як феномен національної сутності, дивом проростає крізь залізобетонну плиту байдужості, роблячи в ній тріщини, торуючи шлях до світла. Мова – запорука існування народу. Захищаючи рідне слово, ми захищаємо свою націю, її гідність, право на майбутнє. Зробімо все, щоб засяяла українська, "як та зоря ясна".

(Пісня «Мова єднання»)

Ведуча :Ми з вами живемо в Україні – державі, славній своїм минулим. Наша країна багата на талановитих, чуйних і добрих людей, які своєю натхненною працею вплітають не одну сторінку в історію українського народу. Сьогоднішній день – це тиха пісня вдячності й низький уклін талановитим людям за любов до рідного слова, до народу, до України. Кожна країна має видатних літераторів, якими вона пишається. Україна відома у всьому світі саме завдяки Великим письменникам та поетам, які несли українське слово крізь віки.

Сьогодні згадаємо *«Великих українських письменників та поетів , які є ювілярами 2017 року» (слайди)*

Є люди, як свічки, –
Згоряють, відходять в небуття.
Є люди, як зірки, –
Горять і світять все життя.
Та ні, це не зірки, холодні, мертві.
Вони – сонця, засвічені у небі,
Які горять, обігривають все і не згаснуть.
І не загинуть...

У цьому році виповниться 130 років Євгену Маланюку, 205 років Євгену Гребінці, 195 років Опанасу Маркевичу, 130 років Лесю Курбасу, 135 років Архипу Тесленку, 190 років Леоніду Глібові. 105 років Михайлу Стельмаху, 110 років Олегу Ольжечу, 110 років Олені Телигі, 105 років Андрію Малишку, 295 років Григорію Сковороді, 120 років Андрію Головку та 125 років Миколі Кулішу.

« Моя маленька батьківщина - Мелітопольщина» (слайди)

Ведуча: Де б ми не були, кожен з нас згадує свою маленьку Батьківщину.

Для мене моя батьківщина починається з рідного села Костянтинівки. Села, як і люди, мають свої біографії. У кожного вона своя. Тільки в селі людина може так близько спілкуватися із природою, розуміти її душею. Я дякую долі за те, що народилася у цьому благословенному краї, у цьому райському куточку землі, за те, що де б я не була, серцем завжди лину до отчого порогу, до рідної хати, до найдорожчих людей. Біля хати - різнобарвні квіти, на порозі - усміхнена мама, в хаті - тепло і затишно, а я - не доросла людина з життєвим досвідом, а маленьке дівча, залюблене в красу мелітопольського краю. Село моє красиве та квітуче.

(Пісня про село)

У нас на Мелітопольщині людей багато і вони відрізняються між собою за кольором шкіри і розрізом очей, говорять різними мовами, у кожного народу своя культура і свій побут, свої пісні, танці та звичаї.

Мелітополь - це наш райський куточок землі і ми звемо його Україна. Ця земля народила нас і передала свою міць і силу, вперше відкрила дивовижний та цікавий світ і його незбагненну велич і красу, дала крила для польоту. Наполеглива праця, злагода і взаєморозуміння різних за національністю, але єдиних за духом його мешканців, з кожним роком перетворюють наше місто в сильне, благополучне, процвітаюче. Мелітополь – це інтеркультурне місто. Ми впевнено працюємо на перспективу, зберігаючи досягнуте і накреслюючи нові плани, втілення яких нам по плечу. У нас все вийде! Адже ми - Мелітопольці!

(Пісня про Мелітополь)

Ведуча: Шановні гості! Дозвольте подарувати вам на згадку про сьогоднішню зустріч *ось це сонечко* – символ світла та енергії, тепла, радості життя. Посміхнімося один до одного. Поділімося теплом своїх сердець . Бережіть це тепло ,завжди носіть його з собою, і нехай воно вас теж береже.

(Пісня «Аве...»)